EVROPSKÝ PARLAMENT 2009 - 2014

Dokument ze zasedání

7. 11. 2011 B7-0571/2011

NÁVRH USNESENÍ

předložený na základě otázek k ústnímu zodpovězení B7-0639/2011 a B7-0640/2011

v souladu s čl. 115 odst. 5 jednacího řádu

o konferenci o změně klimatu v Durbanu (COP 17)

Karl-Heinz Florenz
za skupinu PPE
Dan Jørgensen
za skupinu S&D
Corinne Lepage
za skupinu ALDE
Bas Eickhout
za skupinu Verts/ALE
Bairbre de Brún
za skupinu GUE/NGL

B7-0571/2011

Usnesení Evropského parlamentu o konferenci o změně klimatu v Durbanu (COP 17)

Evropský parlament,

– s ohledem na Rámcovou úmluvu OSN o změně klimatu (UNFCCC) a Kjótský protokol k této úmluvě,

– s ohledem na výsledky konference OSN o změně klimatu, která se konala na Bali v roce 2007, a na akční plán z Bali (rozhodnutí 1/COP 13),

– s ohledem na patnáctou konferenci smluvních stran (COP 15) úmluvy UNFCCC a na pátou konferenci smluvních stran, na níž se setkávají smluvní strany Kjótského protokolu (COP/MOP 5), konanou ve dnech 7.–18. prosince 2009 v dánské Kodani, a s ohledem na Kodaňskou dohodu,

– s ohledem na šestnáctou konferenci smluvních stran (COP 16) úmluvy UNFCCC a šestou konferenci smluvních stran, na níž se setkávají smluvní strany Kjótského protokolu (COP/MOP 6), konanou ve dnech 29. listopadu až 10. prosince 2010 v mexickém Cancúnu, a s ohledem na cancúnské dohody,

– s ohledem na nadcházející sedmnáctou konferenci smluvních stran (COP 17) úmluvy UNFCCC a sedmou konferenci smluvních stran, na níž se setkávají smluvní strany Kjótského protokolu (COP/MOP 7), která se bude konat ve dnech 28. listopadu až 9. prosince 2011 v jihoafrickém Durbanu,

– s ohledem na klimatický a energetický balíček EU z prosince 2008,

– s ohledem na směrnici Evropského parlamentu a Rady 2008/101/ES ze dne 19. listopadu 2008, kterou se mění směrnice 2003/87/ES tak, aby se činnost v oblasti letectví začlenila do systému pro obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů ve Společenství[1],

– s ohledem na své usnesení ze dne 25. listopadu 2009 o strategii EU pro konferenci o změně klimatu v Kodani[2], na usnesení ze dne 10. února 2010 o výsledku kodaňské konference o změně klimatu (COP 15)[3] a na usnesení ze dne 25. listopadu 2010 o konferenci o změně klimatu v Cancúnu[4],

– s ohledem na své usnesení ze dne 4. února 2009 nazvané „2050: Budoucnost začíná dnes – doporučení pro budoucí integrovanou politiku EU v oblasti změny klimatu“[5],

[1] Úř. věst. L 8, 13.1.2009, s. 3.
[2] Přijaté texty, P7_TA(2009)0089.
[3] Přijaté texty, P7_TA(2010)0019.
[4] Přijaté texty, P7_TA-PROV(2010)0442.
[5] Přijaté texty, P7_TA(2009)0042.

– s ohledem na bílou knihu Komise o „přizpůsobení se změně klimatu: směřování k evropskému akčnímu rámci“ (KOM(2009)0147) a na své usnesení ze dne 6. května 2010[1] o této knize i na zvláštní zprávu Mezivládního panelu pro změnu klimatu (IPCC) ze dne 9. května 2011 o obnovitelných zdrojích energie a zmírňování změny klimatu[2],

– s ohledem na své usnesení ze dne 11. května 2011 o zelené knize Komise o ochraně lesů a souvisejících informacích v EU – příprava lesů na změnu klimatu[3],

– s ohledem na závěry Rady ze dne 14. března 2011 o činnosti navazující na cancúnskou konferenci a na závěry Rady ve složení pro hospodářské a finanční věci ze dne 17. května 2011 o změně klimatu,

– s ohledem na rozhodnutí přijatá na desáté konferenci smluvních stran (COP 10) Úmluvy OSN o biologické rozmanitosti, zejména s ohledem na rozhodnutí COP 10 o geologickém inženýrství z roku 2010,

– s ohledem na společné prohlášení Rady, zástupců vlád členských států zasedajících v Radě, Evropského parlamentu a Komise ze dne 20. prosince 2005 o rozvojové politice Evropské unie nazvané „Evropský konsenzus“, zejména s ohledem na jeho body 22, 38, 75, 76 a 105[4],

– s ohledem na zprávu Výboru pro environmentální audit dolní sněmovny parlamentu Spojeného království nazvanou „Vliv britské pomoci v zahraničí na ochranu životního prostředí a na přizpůsobení se změně klimatu a na její zmírnění“ zveřejněnou dne 29. června 2011,

– s ohledem na Deklaraci tisíciletí Organizace spojených národů ze dne 8. září 2000, v níž jsou stanoveny rozvojové cíle tisíciletí jako cíle, které byly vypracovány ve spolupráci s mezinárodním společenstvím za účelem snižování chudoby,

– s ohledem na závěry Rady ze dne 25. června 2009 o začleňování problematiky životního prostředí do rozvojové spolupráce,

– s ohledem na Deklaraci z Nairobi vypracovanou ve dnech 25.–29. května 2009 o africkém postupu při boji proti změně klimatu,

– s ohledem na otázku Radě ze dne 27. září 2011 o konferenci o změně klimatu v Durbanu (COP 17) (O-000216/2011 – B7-0639/2011) a na otázku Komisi ze dne 27. září 2011 o konferenci o změně klimatu v Durbanu (COP 17) (O-000217/2011 – B7-0640/2011),

– s ohledem na čl. 115 odst. 5 a čl. 110 odst. 2 jednacího řádu,

A. vzhledem k existenci naprosto přesvědčivých vědeckých důkazů o tom, že dochází ke změně klimatu, a o dopadech této změny, a vzhledem k tomu, že je proto zcela nezbytné, aby byla na mezinárodní úrovni přijata opatření k řešení jednoho

[1] Úř. věst. C 81 E, 15.3.2011, s. 115.
[2] http://srren.ipcc-wg3.de/report
[3] Přijaté texty, P7_TA-PROV(2011)0226.
[4] Úř. věst. C 46, 24.2.2006, s. 1.

z nejzávažnějších problémů 21. století a budoucnosti obecně;

B. vzhledem k tomu, že souhrnným cílem musí i nadále být mezinárodní právně závazná dohoda, která bude v souladu se zásadou „společné, ale rozlišené odpovědnosti“, a bude tak přiznávat hlavní úlohu vyspělým zemím s tím, že přiměřeným dílem budou přispívat i rozvojové země;

C. vzhledem k tomu, že stávající závazky přijaté v rámci Kodaňské dohody a potvrzené cancúnskými dohodami již nestačí k tomu, aby byl splněn cíl spočívající v omezení celkového nárůstu průměrné roční teploty při zemském povrchu na 2 ºC („cíl 2 ºC“);

D. vzhledem k plánu Komise pro přechod na konkurenceschopné nízkouhlíkové hospodářství do roku 2050, který vytyčuje dlouhodobé cíle a znovu potvrzuje, že záměrem EU je snížit do roku 2050 objem emisí skleníkových plynů o 80–95 %, tak aby teplotní rozdíl způsobený změnou klimatu zůstal pod úrovní 2 °C, a ve kterém se zároveň uvádí, že tohoto snížení plánovaného do roku 2050 je třeba z 80 % dosáhnout uvnitř EU;

E. vzhledem k tomu, že je důležité navázat na důvěru a transparentnost, které se podařilo obnovit během konference COP 16 v Cancúnu, a zachovat tak politický impulz, který je potřebný k vytvoření podmínek pro uzavření všeobecné mezinárodní dohody s konkrétními cíli a odpovídajícími politickými opatřeními;

F. vzhledem k tomu, že dohody z Cancúnu staví rozvojové země před naléhavou výzvu, aby si stanovily vyšší cíle, pokud jde o snižování emisí, a byly tak schopny snížit do roku 2020 souhrnné emise skleníkových plynů na úroveň stanovenou ve čtvrté hodnotící zprávě Mezivládního panelu pro změnu klimatu (IPCC), odpovídající rozmezí 25–40 % ve srovnání s hodnotami z roku 1990;

G. vzhledem k tomu, že celkové snížení emisí skleníkových plynů, k němuž by mělo dojít ve vyspělých zemích do roku 2020 v míře odpovídající horní hranici rozmezí stanoveného ve čtvrté hodnotící zprávě Mezivládního panelu pro změnu klimatu (IPCC) ve výši 25–40 % ve srovnání s hodnotami z roku 1990, je k dosažení cíle 2°C nezbytné pouze s 50% mírou pravděpodobnosti;

H. vzhledem k tomu, že je třeba zohlednit radikální změny, k nimž došlo v geopolitickém světě během posledních desetiletí, kdy se některé rozvojové země staly významnými ekonomickými a politickými aktéry, což vede k novému rozložení moci a vlivu, které s sebou přináší nové úlohy a nové povinnosti;

I. vzhledem k tomu, že evropské země stojí před řadou kritických rozhodnutí týkajících se zachování jejich budoucí prosperity a bezpečnosti, a vzhledem k tomu, že snižování domácích emisí skleníkových plynů představuje záměr, který je v souladu s cíli EU v oblasti klimatu a který lze spojit se zdravější ekonomikou, zvyšováním počtu „zelených pracovních míst“ a s inovacemi;

J. vzhledem k tomu, že ženy, které podle některých odhadů tvoří 70 % všech chudých lidí na celém světě, pracují dvě třetiny pracovní doby, avšak vlastní méně než 1 % majetku, a změně klimatu se proto dokáží hůře přizpůsobit a jsou vůči ní zranitelnější;

K. vzhledem k tomu, že v článku 7 dohody z Cancúnu se zdůrazňuje, že „rovnost mužů a žen a reálné zapojení žen a domorodého obyvatelstva mají velký význam pro účinnost opatření týkajících se všech aspektů změny klimatu“;

L. vzhledem k tomu, že rozsah, struktura a podoba zpráv o využívání půdy, změnách ve využívání půdy a lesnictví (LULUCF) podle Rámcové úmluvy Organizace spojených národů o změně klimatu na jedné straně a účetnictví v oblasti LULUCF podle Kjótského protokolu na straně druhé se mezi sebou podstatně liší, což podrývá úsilí smluvních stran o zmírňování změny klimatu;

M. vzhledem k tomu, že podávání zpráv o činnosti „lesní správy“, v jejímž důsledku vzniká většina emisí v odvětvích souvisejících s využíváním půdy, se změnami ve využívání půdy a s lesnictvím (LULUCF), je podle Kjótského protokolu dobrovolné;

N. vzhledem k tomu, že zpráva o světovém vývoji z roku 2010 odhaduje, že celková výše dodatečných nákladů na zmírnění dopadů změny klimatu a přizpůsobení se této změně v chudých zemích se do roku 2030 bude pohybovat mezi 170 a 275 miliardami USD;

O. vzhledem k tomu, že jakákoliv dohoda v oblasti změny klimatu by měla zohlednit stávající rozvojové procesy jak na mezinárodní úrovni (jmenovitě rozvojové cíle tisíciletí a Pařížskou deklaraci o účinnosti pomoci), tak na úrovni vnitrostátní (národní akční programy pro přizpůsobení se změně klimatu);

P. vzhledem k tomu, že by pomoc EU měla rozvojovým zemím usnadnit postupné omezování vývoje spojeného s vysokými emisemi uhlíku i vybudování infrastruktury s nízkými emisemi uhlíku; vzhledem k tomu, že pomoc EU by také měla podporovat místní hospodářský rozvoj, „zelená pracovní místa“ a omezení chudoby a že tato pomoc nesmí být vázána na zapojení společností z EU nebo použita k jejich dotování;

Q. vzhledem k tomu, že současný rozsah úvěrů Světové banky poskytovaných na výrobu energie z fosilních paliv musí být v souladu s cílem snižovat emise skleníkových plynů;

R. vzhledem k tomu, že poslanci parlamentů, zejména z rozvojových zemí, mohou a měli by v této problematice mít klíčovou roli, zajistit vládní odpovědnost a účinnost a poskytovat klíčové informace voličům, poněvadž oba tyto aspekty jsou nezbytné k zajištění odolnosti dané země vůči změně klimatu;

S. vzhledem k tomu, že stávající finanční mechanismy jsou složité a roztříštěné a že většina dárcovských zemí ještě nedostála závazku poskytnout 0,7 % HNP na oficiální rozvojovou pomoc, aby byly dosaženy rozvojové cíle tisíciletí, a vzhledem k tomu, že finanční mechanismy Rámcové úmluvy OSN o změně klimatu jsou závislé na příjmech získaných prostřednictvím dobrovolných dárcovských příspěvků;

T. vzhledem k tomu, že zlepšení lesní správy je nezbytným předpokladem k tomu, aby se trvale zamezilo odlesňování; vzhledem k tomu, že je při jednáních o klimatu třeba mít na paměti předchozí snahy o řešení problémů odlesňování a znehodnocování lesů, jako například akční plán EU pro vymahatelnost práva, správu a obchod v lesnictví (FLEGT), jehož cílem je potlačit nezákonnou těžbu dřeva prostřednictvím zaměření se na lesní správu;

U. vzhledem k tomu, že by se měl zřídit společný systém sledování celého rozsahu finančních nástrojů určených na přizpůsobování se změně klimatu, aby se zajistil odpovědný a transparentní systém financování;

Hlavní cíle

1. naléhavě žádá smluvní strany, aby zajistily, že bude co nejdříve přijata komplexní, mezinárodní, spravedlivá, ambiciózní a právně závazná dohoda na období po roce 2012, která by stavěla na mezinárodním systému pravidel Kjótského protokolu a byla by v souladu s cílem 2 ºC a maximálními hodnotami emisí skleníkových plynů na globální a vnitrostátní úrovni;

2. vyzývá hlavy států a předsedy vlád na celém světě, aby během jednání prokázali skutečné politické vedení a vůli a aby přikládali této otázce prvořadý význam;

3. naléhavě žádá EU, aby veřejně a jednoznačně potvrdila svou rozhodnou podporu Kjótskému protokolu a aby přijala veškerá nezbytná opatření, kterými by zabránila jakýmkoli prodlevám mezi obdobími plnění závazků v rámci Kjótského protokolu; vyzývá proto EU, aby před konferencí v Durbanu otevřeně prohlásila, že je připravena pokračovat ve druhém období plnění závazků Kjótského protokolu, a mimoto také stanovila konkrétní kroky, které umožní překlenout tzv. „gigatunový rozdíl“, tj. rozdíl mezi cílovými hodnotami současných předsevzetí a hodnotami, jichž je nutno dosáhnout, aby bylo možné udržet globální oteplování pod úrovní 2°C; vyzývá EU, aby se zasadila o to, že tento nepoměr bude v Durbanu pojmenován a kvantifikován, a aby vyvinula tlak na jeho překonání;

4. uznává však, že k zajištění jakékoli mezinárodní, spravedlivé, ambiciózní a právně závazné dohody na období po roce 2012, která by vedla ke splnění cíle 2 ºC, je nezbytné dosáhnout obdobného pokroku v rámci UNFCCC; zdůrazňuje v tomto ohledu význam (subglobálních) aliancí s nejpokrokovějšími státy jakožto způsobu, jak dále stimulovat jednací proces; žádá, aby byl v rámci konference smluvních stran sjednán časově vázaný mandát k zajištění právně závazné dohody, která by byla uzavřena na základě úmluvy a která by byla provedena co nejdříve, nejpozději do roku 2015; připomíná v této souvislosti, že průmyslové země musí do roku 2020 snížit objem svých emisí o 25–40 % oproti hodnotám z roku 1990 a rozvojové země by jako celek měly dosáhnout podstatně nižší míry růstu emisí oproti současným předpovědím, řádově o 15–30 % do roku 2020;

5. naléhavě žádá všechny mezinárodní partnery, aby překlenuli tzv. „gigatunový rozdíl“, který existuje mezi vědeckými poznatky a současnými závazky smluvních stran, a aby vystoupili se závazky a opatřeními ke snížení emisí, které budou ambicióznější než závazky obsažené v Kodaňské dohodě, a to na základě zásady „společné, ale rozlišené odpovědnosti“, aby se zabývali problémem emisí pocházejících z mezinárodní letecké a námořní dopravy a z hydrofluorouhlovodíků (HFC), aby byl zajištěn soulad s cílem 2 ºC; konstatuje, že seznámení smluvních stran s podrobnými informacemi o tom, jaké výsledky přinese splnění stávajících závazků a jaká další opatření je třeba přijmout, představuje důležitý krok ke zvyšování informovanosti smluvních stran a k zajištění ambicióznějších závazků;

6. zdůrazňuje, že je důležité, aby se na konferenci v Durbanu podařilo dosáhnout pokroku,

pokud jde o další provádění cancúnských dohod a stanovení nejzazší lhůty, kdy mají celosvětové emise dosáhnout nejvyšších hodnot, a globálního cíle jejich snižování pro rok 2050, s tím, že bude stanoven jasný postup až do roku 2050 zahrnující střední celosvětově platné cíle snižování emisí, aby se zajistilo, že tyto cíle budou splněny, ale i pokud jde o řešení všeobecné otázky budoucí podoby závazků vyspělých i rozvojových zemí; znovu opakuje, že podle vědeckých důkazů, které předložil panel IPCC, cíl 2 °C vyžaduje, aby celosvětové emise skleníkových plynů dosáhly vrcholu nejpozději v roce 2015 a byly do roku 2050 sníženy alespoň o 50 % ve srovnání s hodnotami z roku 1990 a aby poté nadále klesaly;

7. žádá, aby konference v Durbanu stanovila proces, jehož cílem bude přezkoumat, zda je vhodné, aby závazky týkající se snižování emisí vycházely z roku, kdy objem emisí dosáhne svého vrcholu, zda je vhodně stanoven cíl snížení emisí do roku 2050 a cíl 2°C;

8. vítá plán EU pro přechod na konkurenceschopné nízkouhlíkové hospodářství do roku 2050, který vytyčuje dlouhodobé cíle, jež znovu potvrzují, že záměrem EU je snížit do roku 2050 objem emisí skleníkových plynů o 80–95 %, tak aby teplotní rozdíl způsobený změnou klimatu zůstal pod úrovní 2°C; bere na vědomí závěr, že tohoto snížení plánovaného do roku 2050 má být z 80 % dosaženo uvnitř EU a že z hospodářského hlediska je smysluplné lineární snižování;

9. znovu opakuje, že rozhodující vliv na klimatický systém mají kumulativní emise; poznamenává, že i kdyby se EU podařilo splnit cíle pro rok 2050 podle harmonogramu stanoveného na základě plánu Komise, stále by z hlediska emisí skleníkových plynů ještě zhruba dvojnásobně překračovala podíl na globálním uhlíkovém rozpočtu slučitelném s omezením na 2 °C stanovený na osobu, a že odkládání snižování emisí vede k výraznému navýšení jejího kumulativního podílu;

10. vítá nedávná sdělení Komise a její analýzy týkající se otázky, jakým způsobem by bylo možné dosáhnout cíle v oblasti ochrany klimatu ve výši 30 %; podporuje předloženou koncepci, ve které se uvádí, že je ve vlastním zájmu EU, aby se nezávisle na výsledcích mezinárodních jednání snažila v oblasti ochrany klimatu o splnění cíle nad 20 %, protože tato snaha zároveň povede k vytvoření „zelených pracovních míst“ a přispěje k růstu a jistotě;

11. vyzývá EU a členské státy, aby na základě realistických očekávání ohledně pravděpodobných výsledků COP 17 uzavíraly co nejvíce dílčích dohod v oblastech, jako je věda, přenos technologií a využívání půdy, změny ve využívání půdy a lesnictví (LULUCF), s cílem udržet celkový pozitivní vývoj jednání, a vytvořit tak co největší jistotu ve vztahu k budoucím politikám a jednáním v oblasti změny klimatu;

12. vyzývá EU a její členské státy, aby vypracovaly zásadu „klimatické spravedlnosti“; zdůrazňuje, že k největší nespravedlnosti by došlo tehdy, pokud by EU problém změny klimatu neřešila, protože by tím nejvíce utrpěli zvláště chudí lidé v chudých zemích;

13. připomíná, že chudé země jsou změnou klimatu ohroženy nejvíce a mají nejméně možností se této změně přizpůsobit;

14. upozorňuje na to, že opatření přijímaná v reakci na změnu klimatu mají na všech úrovních

vliv na rovnost pohlaví a že v zájmu toho, aby bylo dosaženo oboustranně výhodných řešení a zabráněno prohlubování nerovností, je třeba v souladu s celosvětovými dohodami o prosazování hlediska rovnosti mužů a žen a s Úmluvou o odstranění diskriminace žen zohledňovat rovnost mužů a žen ve všech politikách týkajících se klimatu;

Strategie EU

15. zdůrazňuje, že ještě před konferencí v Durbanu je třeba v rámci všech orgánů a institucí EU ve větší míře a účinněji rozvíjet diplomacii EU v oblasti klimatu (zejména pokud jde o vztahy mezi EU a Afrikou), tak aby politika EU v oblasti klimatu dostala jasnější kontury, vnesla do mezinárodních jednání na toto téma nový impulz a povzbudila partnery z celého světa, aby si rovněž stanovili závazné cíle v oblasti snižování emisí a zavedli příslušná opatření na zmírnění změny klimatu a přizpůsobení se této změně, zejména s ohledem na návrh EU počítající s úplnou dekarbonizací do roku 2050;

16. vyzývá Evropskou unii, aby se ujala vedení a prosadila ambiciózní politiku EU v oblasti klimatu a docílila touto cestou zmírnění změny klimatu s tím, že zároveň ukáže výhody takové politiky a podnítí ostatní země k tomu, aby ji následovaly;

17. v této souvislosti zdůrazňuje, že je důležité, aby Evropská unie vzhledem ke svému významnému postavení vystupovala na jednáních v rámci 17. konference smluvních stran (COP 17) jednotně a usilovala o ambiciózní mezinárodní dohodu a co nejambicióznější jednání a aby tento jednotný postoj i nadále zachovávala;

18. zdůrazňuje jedinečné postavení Evropské unie jako nadnárodního celku, který z důvodu zajištění účinnějších metod práce přešel od rozhodování na základě jednomyslného souhlasu k rozhodování na základě kvalifikované většiny, což by mohla být cesta vpřed i ve vztahu k budoucnosti Rámcové úmluvy Organizace spojených národů o změně klimatu (UNFCCC);

19. zdůrazňuje, že k tomu, aby budoucí jednání získala nové podněty a možnosti působení, je třeba více zdůraznit, že boj proti změně klimatu může nabídnout také určité hospodářské možnosti a otevřít cestu k budování společností schopných hospodárnějšího využívání zdrojů;

20. domnívá se, že budování kapacit – a to nejen pro přenos technologií, ale i obecně – má zásadní význam a že vyžaduje integrovaný přístup a racionálně koncipovanou institucionální strukturu, která by vytvářela příznivé podmínky pro součinnost a koordinaci;

21. zdůrazňuje význam systematického zohledňování rovnosti mužů a žen jako průřezového tématu ve struktuře řízení klimatického fondu a v jeho provozních pokynech;

22. poukazuje na zásadní význam rovného zastoupení mužů a žen v procesu rozhodování ve všech fázích a aspektech financování; vyzývá EU, aby se snažila dosáhnout alespoň 40% zastoupení žen ve všech příslušných orgánech;

23. zdůrazňuje, že pokud by se EU zdráhala podílet na druhém závazkovém období v rámci Kjótského protokolu, vyslala by tím velmi negativní signál rozvojovým zemím;

Návaznost konference v Durbanu na cancúnské dohody

24. vítá úspěch, kterého bylo dosaženo na konferenci COP 16 v roce 2010 přijetím cancúnských dohod, kdy byla změna klimatu uznána za celosvětový naléhavý problém a kdy byly stanoveny cíle a prostředky k jeho řešení, přičemž byla obnovena důvěra v proces UNFCCC coby prostředku, pomocí něhož lze najít globální řešení změny klimatu; žádá všechny účastníky, aby usilovali o zachování pozitivní atmosféry jednání v Cancúnu, a těší se, že konference v Durbanu přinese další pokrok, pokud jde o pokračování a posilování mnohostranného klimatického režimu založeného na dodržování pravidel;

25. připomíná zejména skutečnost, že cancúnskými dohodami byl potvrzen cíl 2 ºC (uznáno bylo i to, že v rámci prvního přezkumu bude nutné zvážit, zda na základě nejlepších dostupných vědeckých poznatků a v souvislosti se zvýšením průměrné globální teploty o 1,5° není třeba zpřísnit dlouhodobý globální cíl) a zahájen proces stanovení nejzazší lhůty, kdy mají celosvětové emise dosáhnout nejvyšších hodnot, globálního cíle jejich snižování pro rok 2050 a politických opatření k zajištění toho, že stanovené cíle budou splněny;

26. vyzývá zúčastněné strany, aby využily konference v Durbanu k zprovoznění nezbytných dohodnutých mechanismů, a sice ekologického fondu pro změnu klimatu a výboru pro přizpůsobení se změně klimatu, a aby se zaměřily na rozvíjení mechanismu pro technologie (včetně střediska a sítě pro technologie v oblasti klimatu) a registru pro vedení záznamů o zmírňovacích opatřeních rozvojových zemí žádajících o mezinárodní podporu i na řešení zbývajících klíčových problémů a na pokrok v otázce právní podoby budoucího rámce pro období po roce 2012, včetně časového harmonogramu k zajištění dohody o tomto rámci;

27. zdůrazňuje, že je třeba, aby byla na konferenci v Durbanu dále rozvíjena ustanovení týkající se transparentnosti závazků a opatření a aby bylo v tomto ohledu dosaženo dohody ve věci jasného souvisejícího pracovního programu, včetně systémů vyhodnocování, vykazování a ověřování;

28. poznamenává, že odvětvové a netržní přístupy nadále vykazují nedostatky, a zdůrazňuje, že je zejména třeba se v souladu s Montrealským protokolem zaměřit na výrobu a spotřebu hydrofluorouhlovodíků (HFC); konstatuje, že je třeba zaujmout komplexní mezinárodní přístup k antropogenním emisím, které mají vliv na klima a jsou na jiné bázi než CO_2, zejména proto, že náklady na snížení těchto emisí jsou nižší než v případě snížení plánovaných v odvětví uhlíku a to i při zohlednění stávajících cen uhlíku; v zájmu toho, aby se v důsledku nevhodného využívání pružných mechanismů nevytvářela závislost na infrastruktuře produkující vysoké množství uhlíku, což by zvyšovalo celkové náklady na dosažení cíle v oblasti dekarbonizace, vyzývá k reformě mechanismů založených na projektech, jako jsou mechanismus čistého rozvoje (CDM) a mechanismus společného provádění (JI), a to zavedením přísných standardů pro posuzování kvality projektů, které by zaručily dodržování lidských práv a spolehlivé, ověřitelné a reálné dodatečné snížení emisí, jež rovněž přispívá k udržitelnému rozvoji rozvojových zemí; kromě toho podporuje stanovisko Komise, že by se měly na období po roce 2012 schválit odvětvové mechanismy pro hospodářsky vyspělejší rozvojové země, zatímco pro nejméně

rozvinuté země by měl zůstat k dispozici kvalitní mechanismus CDM; žádá, aby všechny nové kompenzační mechanismy určené pro jednotlivá odvětví uplatňovaly hodnocení, které by zohledňovalo nenarušování životního prostředí a přínos pro klima přesahující rozmezí 15–30 % odchylky od emisí, které by vznikly za běžného provozu podniku;

29. požaduje, aby environmentální účinnost cílů snižování emisí uvedených v příloze I byla hlavní zásadou, pokud jde o přístup EU k mezinárodním účetním předpisům pro lesní správu, k flexibilním mechanismům a k započítávání veškerých výsledků, které byly v prvním období závazků dosaženy nad rámec závazků stanovených v Kjótském protokolu, do cílů stanovených pro období po roce 2012;

30. uznává význam aktivního přizpůsobování se nevyhnutelným důsledkům změny klimatu, zvláště pak v těch regionech světa, které jsou změnou klimatu postiženy nejvíce, a zejména význam ochrany nejohroženějších skupin v těchto společnostech, a žádá proto, aby v Durbanu byla uzavřena dohoda, jejíž součástí by byly pevné politické a finanční závazky týkající se poskytování pomoci těmto rozvojovým zemím v oblasti budování kapacit;

Financování

31. připomíná, že vyspělé země se zavázaly, že v období let 2010 až 2012 poskytnou z veřejných a soukromých zdrojů další prostředky ve výši nejméně 30 miliard USD, které by doplňovaly stávající financování, a do roku 2020 pak 100 miliard USD ročně se zvláštním důrazem na ohrožené a nejméně rozvinuté země; vyzývá Komisi a členské státy, aby plnily své závazky a zaručily, že zdroje určené na přizpůsobování se změně klimatu a zmírňování jejích důsledků budou zařazeny mezi priority 0,7% cíle oficiální rozvojové pomoci, a specifikovaly, do jaké výše bude tento závazek hrazen z veřejných prostředků; dále zdůrazňuje, že je třeba uvolnit jak domácí, tak mezinárodní prostředky z různých zdrojů, které by přispěly k dosažení tohoto cíle, a identifikovat další možná opatření na snižování emisí v období 2013–2020; dále vyzývá konferenci smluvních stran, aby vymezila rámec financování opatření týkajících se klimatu v přechodném období mezi roky 2013 až 2020; zdůrazňuje navíc, že je třeba, aby toto financování bylo poskytováno na základě zákonných, transparentních a nediskriminačních pravidel, která budou doplněna o účinné budování kapacit, snižování celních a mimocelních překážek bránících obchodování se zbožím a službami a poskytování investic v oblasti životního prostředí, o konkrétní podporu infrastrukturám, které produkují nízkou úroveň emisí, a o dobře nastavená a předvídatelná pravidla;

32. zdůrazňuje, že prostředky je nutno čerpat z různých zdrojů, a vyzývá smluvní strany, aby prozkoumaly možnosti nalezení dalších zdrojů dlouhodobého financování, které by byly schopny zajistit potřebné nové, dodatečné, přiměřené a předvídatelné finanční toky;

33. vyzývá EU a její členské státy, aby zavedly komplexní a transparentní systém podávání zpráv o provádění „rychlého“ financování a zajistily včasné poskytování prostředků na podporu provádění zmírňovacích a adaptačních opatření v rozvojových zemích, a zdůrazňuje, že je třeba předejít poklesu financování po roce 2012 (kdy končí období rychlého financování) a snažit se najít způsob, jak zvýšit financování opatření týkajících se klimatu v období mezi roky 2013–2020;

34. zdůrazňuje význam spolehlivých statistik o emisích, které by umožňovaly srovnávání údajů, a důležitost pravidelných hodnotících zpráv;

35. vyzývá konferenci v Durbanu, aby učinila konkrétní kroky k provedení cancúnských dohod, pokud jde o dlouhodobé financování, včetně zdrojů a navyšování prostředků, k němuž by mělo docházet od roku 2013 v návaznosti na rychlé financování; v této souvislosti žádá, aby byly na mezinárodní úrovni využívány dosud nepoužívané zdroje financování a byla zavedena daň z finančních transakcí a aby výnosy z této daně byly použity zejména na podporu opatření proti změně klimatu prováděných v rozvojových zemích v souladu s cíli, které stanovuje Rámcová úmluva Organizace spojených národů o změně klimatu (UNFCCC);

36. vyzývá smluvní strany, aby na konferenci v Durbanu zahájily řádné fungování Zeleného fondu pro změnu klimatu a upravily jeho pravidla tak, aby tento nový fond mohl v rozvojových zemích podporovat transformační změny vedoucí k rozvoji nízkouhlíkového hospodářství schopného pružně reagovat na změny klimatu;

37. vyzývá konferenci smluvních stran, aby upřesnila definici zásady „nových a dodatečných zdrojů“;

38. vyzývá EU, aby vymezila a vytvořila samostatnou rozpočtovou kapitolu pro financování opatření týkajících se klimatu, a zajistila tak, aby financování těchto opatření bylo skutečně nové a dodatečné;

39. připomíná, že společný roční příspěvek EU na podporu úsilí rozvojových zemí v oblasti zmírňování důsledků změny klimatu a jejich adaptačních potřeb by v období do roku 2020 neměl být nižší než 30 miliard EUR, přičemž by se tato částka mohla na základě nových poznatků o závažnosti změny klimatu a o výši souvisejících nákladů dále zvyšovat;

40. zdůrazňuje význam předvídatelnosti a kontinuity financování opatření týkajících se klimatu; požaduje úplnou transparentnost a přijetí patřičných opatření, která by na období mezi roky 2013–2020 zajistila navýšení prostředků na financování opatření týkajících se klimatu; v této souvislosti žádá, aby se přestalo provádět dvojí účtování;

41. naléhavě žádá Komisi, aby co nejdříve definovala způsoby a nástroje, jimiž by podpořila a podnítila soukromou sféru, aby se zapojila a přispívala k financování rozvojových zemí;

42. vyzývá Komisi, aby zajistila, že nebudou zpochybňovány dohody uzavřené v rámci Světové obchodní organizace (WTO) týkající se ochrany práv duševního vlastnictví, které jsou jedním z klíčových nástrojů na podporu zapojení soukromého sektoru do rozvoje nových technologií;

43. připomíná, že i přes zvyšování finančních prostředků, jež jsou poskytovány rozvojovým zemím na řešení problematiky změny klimatu, pokrývají tyto prostředky pouhý zlomek (méně než 5 %) přepokládané částky, kterou budou rozvojové země v několika příštích desetiletích potřebovat;

44. trvá na tom, že je nezbytné v Durbanu vybudovat ucelenou strukturu financování v oblasti změny klimatu, zejména aby se zaručilo, že po roce 2012 nevznikne mezera

ve financování, a zdůrazňuje, že jsou zapotřebí jak nové zdroje (tj. daň z finančních transakcí, vydání zvláštních práv čerpání, poplatky z letecké a nákladní přepravy atd.), tak i účinné prováděcí mechanismy;

45. podporuje vytvoření kontrolního mechanismu, který by zaručil účinnější naplňování závazků přijatých v souvislosti se snižováním emisí skleníkových plynů, financováním, technologiemi a budováním kapacit;

46. vyzývá dárce, aby přislíbili finanční prostředky k doplnění Světového fondu životního prostředí a aby současně při rozdělování finančních prostředků založených na potřebách a prioritách jednotlivých zemí byly v jeho rámci i nadále upřednostňovány africké země;

47. vyzývá Komisi a členské státy EU, aby těsněji propojily rozvojové cíle tisíciletí se změnou klimatu tím, že do projektů a programů zaměřených na dosažení těchto cílů a do veškerých širších strategií ke snížení chudoby začlení problematiku dopadů změny klimatu a přizpůsobování se této změně; v tomto kontextu naléhavě vyzývá Komisi ke zdokonalení jejího nástroje finanční kontroly, aby se usnadnila finanční analýza závazků EU týkajících se klimatu a aby se urychlilo začleňování oblasti klimatu do politiky rozvoje;

48. připomíná, že pro nejohroženější společenství, která se změně klimatu snaží přizpůsobit, má zásadní význam pouze veřejné financování, jež by pomáhalo chudým zemím přijmout strategie zaměřené na udržitelný rozvoj; dále zdůrazňuje, že Komise a vlády členských států musejí zajistit, aby toto financování doplňovalo stávající cíle pomoci a odpovídalo čl. 4 odst. 3 Rámcové úmluvy Organizace spojených národů o změně klimatu; vyzývá Komisi, aby v souladu s akčním plánem z Bali z prosince 2007 stanovila kritéria „dodatečného financování opatření v oblasti klimatu“, která by byla měřitelná, vykazatelná a ověřitelná;

49. připomíná, že cílem zásady „znečišťovatel platí“ je efektivnější snižování znečištění, avšak že rozvojové země se s uplatňováním této zásady značně potýkají, a proto naléhavě žádá, aby byla této otázce v rámci financování opatření proti změně klimatu v rozvojových zemích věnována větší pozornost;

50. vyzývá Světovou banku k zajištění toho, aby bylo její bankovní portfolio „klimaticky citlivé“;

51. zdůrazňuje, že by mělo být zaručeno vyvážené zastoupení mužů a žen ve všech orgánech, které rozhodují o financování opatření týkajících se klimatu, včetně správní rady Zeleného fondu pro změnu klimatu a případných nižších správních rad pro jednotlivé oddíly financování; zdůrazňuje, že představitelé občanské společnosti, včetně zástupců organizací pro rovnost mužů a žen a ženských sdružení, by měli mít možnost aktivně se podílet na činnosti správní rady Zeleného fondu pro změnu klimatu a všech jejích nižších složek;

52. poukazuje na to, že v souvislosti s rozvojem aktivit v oblasti zmírňování změny klimatu je nutno brát v úvahu nerovnosti, pokud jde o přístup mužů a žen ke zdrojům financování, včetně úvěrů, školicích služeb, informací a technologií; zdůrazňuje, že v rámci snah o přizpůsobení se změně klimatu by se měla systematickým a efektivním způsobem řešit

otázka genderových dopadů změny klimatu v oblasti energetiky, vodního hospodářství, bezpečnosti potravin, zemědělství a rybolovu, biologické rozmanitosti a ekosystémových funkcí, zdravotnictví, průmyslu, lidských obydlí, zvládání katastrof a v souvislosti s konflikty a bezpečností;

Transformace směřující k udržitelnému hospodářství a průmyslu

53. zdůrazňuje, že mnohé země rychle směřují k novému ekologickému hospodářství, v jehož rámci z různých důvodů zohledňují ochranu klimatu, nedostatek zdrojů a účinnost jejich využívání, energetickou bezpečnost, inovace a konkurenceschopnost; poukazuje například na velkorysost investičních programů určených na transformaci energetiky v zemích, jako jsou Spojené státy, Čína a Jižní Korea; vyzývá Komisi, aby provedla analýzu těchto programů a zaměřila se mj. i na to, nakolik jsou ambiciózní, a aby posoudila, je-li tím ohroženo vedoucí postavení EU;

54. vítá tento mezinárodní vývoj a opakuje, že mezinárodně koordinovaná činnost přispívá k řešení obav dotyčných odvětví z nadměrného úniku emisí CO_2, zvláště pak v energeticky náročných odvětvích; vyzývá k uzavření dohody, která by na mezinárodní úrovni zajistila rovné podmínky pro průmyslová odvětví s vysokou produkcí CO_2;

55. vyjadřuje své znepokojení nad tím, že vlivem finanční a rozpočtové krize, která postihla většinu průmyslových ekonomik, věnují vlády mezinárodním jednáním o otázkách klimatu v Durbanu menší pozornost; domnívá se, že EU nesmí polevit ve svém úsilí o hospodářskou transformaci, například i proto, aby zabránila úbytku pracovních míst a zvláště „zelených pracovních míst“, a že musí přesvědčit své partnery na celém světě (včetně Číny a USA) o tom, že snižování emisí lze uskutečňovat i bez ztráty konkurenceschopnosti a pracovních míst, zejména je-li prováděno společně;

56. zdůrazňuje, že je třeba rozvíjet a co nejdříve také realizovat ucelenou strategii v oblasti surovin a zdrojů, která by se týkala i účinného využívání zdrojů ve všech hospodářských odvětvích, a to jak ve vyspělých, tak i v rozvojových zemích, tak aby bylo možné dosáhnout dlouhodobě udržitelného hospodářského růstu, a vyzývá EU a její členské státy, aby šla v tomto ohledu příkladem; vyzývá EU a její členské státy, aby podpořily rozvojové země na státní i místní úrovni tím, že jim nabídnou odborné znalosti v oblasti udržitelné těžby, vyšší účinnosti využívání zdrojů a opětovného využívání výrobků a materiálů a jejich recyklace;

57. domnívá se, že budou-li v průmyslových zemích uplatňovány odvětvové přístupy kombinované s limity platnými pro celé hospodářství, lze tímto způsobem přispět k souladu mezi opatřeními v oblasti ochrany klimatu a konkurenceschopností a hospodářským růstem; zdůrazňuje význam uplatňování uceleného, horizontálního a odvětvového přístupu k průmyslovým emisím s ohledem na jeho přínos ve spojení s mezinárodními jednáními a evropskými cíli v oblasti CO_2; doufá, že takový přístup by se mohl prosadit rovněž jako součást mezinárodního rámce opatření týkajících se klimatu na období po roce 2012;

58. podtrhuje význam, který má pro evropský průmysl mechanismus čistého rozvoje umožňující snižování emisí a rychlejší přenos technologií; připomíná, že tento mechanismus je třeba reformovat, tak aby vyžadoval maximální kvalitu projektů a mohl

zaručit jejich vysokou úroveň vedoucí k dalšímu skutečnému, spolehlivému a ověřitelnému snižování emisí, které by rovněž přispělo k udržitelnému rozvoji v těchto zemích; domnívá se, že uvedený mechanismus by se měl do budoucna omezit na nejméně rozvinuté země;

59. znovu opakuje, že světový trh s emisemi uhlíku by byl solidním základem pro dosažení výrazného snížení objemu emisí a vytvoření rovných podmínek hospodářské soutěže v oblasti průmyslu; vyzývá EU a její partnery, aby v nejbližší budoucnosti nalezli nejúčinnější způsob podpory propojení mezi systémem EU pro obchodování s emisemi a jinými systémy obchodování s emisemi s cílem vytvořit celosvětový trh s CO_2, který by umožnil rozšířit možnosti snižování emisí, zvětšit trh a zvýšit jeho likviditu, transparentnost a v neposlední řadě zajistil efektivnější rozdělení zdrojů;

Výzkum a technologie

60. vítá dohodu, jíž bylo Cancúnu dosaženo o cancúnském adaptačním rámci, jenž by měl podpořit opatření v oblasti přizpůsobování se změně klimatu, a o vytvoření mechanismu týkajícího se technologií, který zahrnuje výkonný výbor pro technologie a středisko a síť pro technologie v oblasti klimatu, jež by měly přispět k intenzivnějšímu rozvoji a přenosu technologií, k dosažení vhodné rovnováhy mezi potřebou přizpůsobovat se změně klimatu a zmírňovat její dopady na straně jedné a právy duševního vlastnictví na straně druhé, která je nezbytná k tomu, aby byl tento mechanismus plně funkční;

61. zdůrazňuje, že vývoj a zavádění průlomových technologií je klíčem k boji proti změně klimatu i k přesvědčení partnerů EU na celém světě o tom, že emise lze snižovat, aniž by docházelo k poklesu konkurenceschopnosti a úbytku pracovních míst; vyzývá k přijetí mezinárodních závazků, které by vedly ke zvýšení investic do výzkumu a vývoje průlomových technologií v příslušných odvětvích; považuje za velmi důležité, aby Evropa šla příkladem a sama podstatnou měrou zvýšila výdaje určené na výzkum průmyslových a energetických technologií, které by byly šetrné ke klimatu a energeticky účinné, a aby Evropa na tomto poli rozvíjela úzkou vědeckou spolupráci s mezinárodními partnery, jako jsou země BRIC a Spojené státy;

62. domnívá se, že klíčem k tomu, aby se globální oteplování podařilo udržet pod úrovní 2° C, jsou inovace, a připomíná, že je lze podporovat různými způsoby; vyzývá Komisi, aby posoudila různé mechanismy odměňování inovačních podniků, které se odlišují svou schopností zavádět inovace a přispívat k přenosu a zavádění technologií v celosvětovém měřítku;

63. zdůrazňuje význam budování těsnější spolupráce mezi Evropou a nejméně rozvinutými zeměmi; vyzývá proto Komisi, aby v dostatečném předstihu před konáním konference v Durbanu představila plány na vytvoření společných výzkumných programů pro alternativní zdroje energie a způsob, jak by EU mohla motivovat ke spolupráci v rámci různých průmyslových odvětví mezi vyspělými a rozvojovými zeměmi, zejména v Africe;

64. naléhavě žádá, aby byl vytvořen institucionální rámec, v němž by se řešily veškeré aspekty rozvoje a přenosu technologií, se zvláštním důrazem na tzv. vhodnou technologii, která by byla uzpůsobena environmentálním, etickým, kulturním, sociálním, politickým

a ekonomickým aspektům daného společenství, pro něž je navržena; vyzývá k zakládání patentových sdružení, jež by umožnila, aby patenty, jejichž držiteli jsou různé subjekty, jako například obchodní společnosti, univerzity či výzkumné ústavy, byly zpřístupněny i dalším subjektům v rámci sdružení za účelem výroby či dalšího rozvoje výzkumu, a žádá, aby rozvojovým zemím bylo přiznáno právo plně využívat možností vyplývajících z Dohody o obchodních aspektech práv k duševnímu vlastnictví (TRIPS);

65. upozorňuje na značný potenciál v oblasti obnovitelné energie v řadě rozvojových zemí, žádá EU a její členské státy, aby v rozvojových zemích uskutečnily projekty, které se týkají obnovitelné energie, a zpřístupnily technologie, odborné zkušenosti a investiční příležitosti;

66. domnívá se, že je nezbytné, aby byl v rámci řešení této problematiky proveden relevantní výzkum zaměřený na otázku migrace, ke které dochází v důsledku změny klimatu;

Energetika, energetická účinnost a efektivní využívání zdrojů

67. vyjadřuje politování nad tím, že otázka úspor energie není na mezinárodní ani evropské úrovni dostatečně řešena; zdůrazňuje, že úspory energie umožňují tvorbu pracovních míst, hospodářské úspory a zabezpečení energie, konkurenceschopnost a snižování objemu emisí; vyzývá EU, aby otázce úspor energie věnovala na mezinárodních jednáních větší pozornost, ať už v souvislosti s diskuzemi o přenosu technologií, plánech rozvoje či o finanční pomoci pro rozvojové země;

68. domnívá se, že pro jednání o klimatických otázkách má zcela zásadní význam, aby průmyslové země plnily své finanční závazky, které přijaly v Kodani a v Cancúnu; žádá urychlené a mezinárodně koordinované plnění cíle vytyčeného na setkání G-20 v Pittsburghu, podle něhož má ve střednědobém horizontu docházet k postupnému rušení neúčinných dotací na fosilní paliva, což by bylo významným přínosem k ochraně klimatu i k řešení stávajících schodků veřejných financí, s nimiž se potýká řada zemí;

69. poukazuje na to, že podle odhadů nemají 2 miliardy lidí na celém světě přístup k udržitelné a finančně dostupné energii; zdůrazňuje, že problém energetické chudoby je třeba řešit ve shodě s cíli politiky v oblasti ochrany klimatu; poukazuje na to, že existují energetické technologie, které zohledňují jak celosvětovou ochranu životního prostředí, tak potřeby místního rozvoje;

70. domnívá se, že Evropa by měla podpořit úsilí Jihoafrické republiky o to, aby africké země měly možnost získat partnery a zdroje financování pro investice do obnovitelných zdrojů energie a ekologických technologií;

Využívání půdy, změny ve využívání půdy a lesnictví (LULUCF)

71. žádá, aby bylo v Durbanu dosaženo dohody o komplexních pravidlech týkajících se LULUCF, která by zvýšila ambice smluvních stran přílohy I a byla koncipována tak, aby dosáhla snížení emisí v oblasti lesnictví a využívání půdy, vyžadovala by, aby smluvní strany přílohy I odpovídaly za veškeré zvýšení emisí pocházejících z LULUCF, a byla by v souladu se stávajícími závazky smluvních stran týkajícími se ochrany a rozšíření úložišť a rezervoárů skleníkových plynů, aby byla zajištěna

ekologická vyváženost přínosu tohoto odvětví ke snižování emisí; vyzývá proto k přijetí opatření k uznání přínosu produktů z vytěženého dřeva pro uskladnění uhlíku;

72. domnívá se, že podávání zpráv o využívání půdy, změnách ve využívání půdy a lesnictví by mělo být vázáno na pevně stanovený výchozí rok/období a uplatňováno ve všech záznamech vedených v rámci Kjótského protokolu a úmluvy;

73. požaduje v této souvislosti, aby součástí závazků smluvních stran podle přílohy I, které se týkají snižování emisí v rámci LULUCF po roce 2012, byly povinně emise (snižování a produkce) z lesního hospodářství;

74. vyzývá Evropskou komisi, členské státy a všechny smluvní strany, aby se v rámci pomocného orgánu pro vědeckotechnické poradenství i na dalších mezinárodních fórech zasadily o stanovení nové definice lesů na biomické bázi v rámci OSN, která by odrážela značné rozdíly v biologické rozmanitosti různých biomů a v jejich uhlíkových hodnotách, přičemž by zároveň jednoznačně rozlišovala mezi původními lesními porosty a porosty, ve kterých převažují monokulturní dřeviny a nepůvodní druhy;

75. vyjadřuje své výhrady k přijímanému předpokladu uhlíkové neutrality biomasy využívané k energetickým účelům, který se uplatňuje při účtování v souladu s Rámcovou úmluvou o změně klimatu OSN; požaduje stanovení nových a přísnějších účetních pravidel, ze kterých by zřetelněji vyplýval skutečný potenciál bioenergetiky, pokud jde o snižování emisí skleníkových plynů;

76. vybízí k založení fondu, který by odměňoval snižování emisí dosažené prostřednictvím udržitelných postupů hospodaření s půdou, včetně ochrany lesa, udržitelné lesní správy, zamezení odlesňování, zalesňování a udržitelného zemědělství, či by k takovémuto snižování emisí motivoval;

77. připomíná, že má-li dojít ke snížení emisí způsobených odlesňováním a znehodnocováním lesů, je zapotřebí upustit od úzce zaměřeného určování toků uhlíku v lesních ekosystémech a uplatnit širší přístup, který by zahrnoval i zjišťování přímých a základních příčin odlesňování a byl založen na konzultačním procesu, jenž by se podobal konzultačnímu procesu v rámci dobrovolné dohody o partnerství;

Snižování emisí vznikajících v důsledku odlesňování a zhoršování kvality lesů

78. uznává, že k fungování mechanismu dlouhodobého financování systému REDD+ je nezbytná právní jistota; naléhavě vyzývá konferenci smluvních stran, aby stanovila mechanismus, který by umožnil uvolnění dalších prostředků financování na systém REDD+ z veřejných i soukromých zdrojů;

79. zdůrazňuje, že je v rámci konference COP 17 třeba vyvinout další úsilí s cílem realizovat koncepci REDD+ (snižování emisí z odlesňování a znehodnocování lesů) a zabývat se možnými nedostatky v této oblasti, zejména s ohledem na dlouhodobé financování a spolehlivě fungující a transparentní systémy monitorování stavu lesů a s ohledem na domorodé obyvatelstvo a místní společenství, a to na základě řádné konzultace se smluvními stranami;

80. zdůrazňuje, že koncepce mechanismu REDD+ (snižování emisí z odlesňování a znehodnocování lesů) by vedle zmírňování změny klimatu měla zajistit významný přínos pro biologickou rozmanitost a klíčové ekosystémové funkce a měla by přispívat k posílení práv obyvatel závislých na lesech a ke zlepšení možností jejich obživy, zvláště v případě domorodého obyvatelstva a místních společenství;

81. zastává názor, že mechanismus financování systému REDD+ by měl být založen na kritériích výkonnosti a na lesní správě a měl by přihlížet ke strategickému plánu pro biologickou rozmanitost na rok 2011, který byl schválen na desátém zasedání Konference smluvních stran (COP 10) Úmluvy o biologické rozmanitosti v Nagoji;

82. poukazuje na to, že je nutné urychlit výkonově podmíněné veřejné financování opatření v rámci systému REDD+, které by na základě výchozích hodnot platných v daném státě odměňovalo omezování odlesňování s cílem zastavit masivní ničení tropických pralesů nejpozději do roku 2020;

83. vyjadřuje politování nad tím, že financování systému REDD+ je založeno na definici lesa, která je natolik široká, že může zahrnovat i jednodruhové plantáže, na kterých se pěstují importované druhy; domnívá se, že tato definice může nanejvýš nevhodným způsobem motivovat k přesměrování toku finančních prostředků od naléhavě potřebné ochrany pralesů a starých lesních porostů a od inovací ve prospěch budování nových komerčních plantáží;

84. dále vyzývá EU, aby zajistila, aby systém REDD+ obsahoval ochranné mechanismy, které by zaručily, že nebude docházet k porušování práv národů žijících v lesích a že dojde k účinnému zastavení úbytku lesních porostů, trvá zejména na tom, že systém REDD+ by neměl mařit jakýkoli pokrok učiněný dosud prostřednictvím koncepce FLEGT (prosazování práva, správa a obchod v oblasti lesnictví), obzvlášť pokrok týkající se správy lesa a vyjasnění a uznání zvykové držby;

Námořní a mezinárodní letecká doprava

85. vítá pokrok, jehož bylo v nedávné době dosaženo v rámci Mezinárodní námořní organizace (IMO), pokud jde o zavedení povinných opatření pro energetickou účinnost v oblasti mezinárodní námořní dopravy, poznamenává však, že to lze považovat pouze za první krok; vyzývá EU, aby prosadila ambiciózní cíle v oblasti snižování emisí z lodní dopravy, a podpořila tak další pokrok v rámci organizace IMO při přijímání nezbytných opatření k dosažení závazného a celosvětového snižování emisí z námořní dopravy v rámci UNFCCC;

86. chtěl by upozornit na to, že vzhledem ke zvyšování objemu lodní dopravy se budou emise z námořní přepravy navzdory těmto opatřením zvyšovat, protože tato opatření se vztahují pouze na nové lodě; domnívá se proto, že by v této souvislosti měly být zdůrazněny alternativní možnosti (např. zpoplatňování emisí uhlíku, další opatření technického rázu, která by se vztahovala i na stávající lodě);

87. vyzývá EU k zajištění toho, aby byl v rámci mezinárodní dohody zohledněn celkový dopad letecké dopravy, a to v podobě závazných cílů, které by byly pro leteckou dopravu stanoveny v oblasti snižování emisí, a naléhavě vyzývá všechny zúčastněné strany, aby

zajistily, že plnění těchto cílů podpoří i represivní struktury; je přesvědčen, že potřeba řešení tohoto problému se stává stále naléhavější, a podporuje myšlenku, aby byla letecká doprava zahrnuta do evropského obchodu s emisemi uhlíku;

88. uznává zásadu „společné, ale rozlišené odpovědnosti“ a je zastáncem vytvoření mezinárodních nástrojů ke stanovení globálních cílů v oblasti snižování emisí, jež by vedly k omezení klimatických dopadů mezinárodní letecké a námořní dopravy;

Delegace Evropského parlamentu

89. je přesvědčen, že delegace EU hraje v jednáních o změně klimatu velmi důležitou úlohu, a proto pokládá za nepřijatelné, že se poslanci Evropského parlamentu nemohli zúčastnit koordinačních jednání EU na předchozích konferencích smluvních stran; očekává, že koordinačních jednání EU v Durbanu se budou smět zúčastnit alespoň předsedové delegace Evropského parlamentu;

90. poznamenává, že podle rámcové dohody z listopadu 2010 uzavřené mezi Komisí a Parlamentem musí Komise umožnit účast poslanců Parlamentu coby pozorovatelů v rámci delegací Unie vyjednávajících mnohostranné dohody; připomíná, že podle Lisabonské smlouvy (článek 218 SFEU) musí Parlament vyslovit souhlas se smlouvami mezi Unií a třetími zeměmi nebo mezinárodními organizacemi;

91. připomíná povinnost smluvních stran UNFCCC podporovat co nejširší účast na procesu UNFCCC, a to i pokud jde o nevládní organizace; vyzývá k začlenění Mezinárodního fóra domorodých národů mezi účastníky jednání v rámci COP 17, neboť právě tyto národy jsou změnou klimatu a přizpůsobováním se této změně zasaženy nejvíce;

*

* *

92. pověřuje svého předsedu, aby předal toto usnesení Radě, Komisi, vládám a parlamentům členských států a sekretariátu UNFCCC s žádostí, aby byla rozeslána všem smluvním stranám, které nejsou členy EU.